

Kus vlastního životopisu .

Bude tomu hnedle 59 let co jsem se narodil 25. května 1873 jako prvorozený syn malé venkovské rodiny, vlastníci domek s několika mírami poli v Černotíně u Hranic. Otec provozoval řemeslo obuvnické a u nás se shromažďovala k večerním besedám mladá chasa i starší venkovští lidé. Otec byl veselé povahy, dobrák, prodělal válečné tažení v Itálii a v roce 1866 za války Rakouska s Německem odnesl si těžké poranění průstřelem ~~přes~~ žebra. Byl veselým člověkem, rád zpíval staré písničky a vzpomínal na válečné časy. Dostí působil tímto způsobem na mou děskou bujnou fantasií.

Černotín měl pouze jednotřídní obecnou školu a proto mne otec poslal do sousedního města Hranic, kde jsem měl po vyjítí 5ti třídní školy, která byla utrakvistická, studovati na německém gymnasiu. Byl jsem dobrým a vtipným žákem. Lehce jsem chápal a hravě jsem se učil. Jmenovitě dějepis a zeměpis mne zcela zaujímaly. Pročetl jsem celou školní knihovnu a rovněž farskou knihovnu. Kdekterý kalendář ze starých dob, které černotínští staříčkové měli uschovány, jsem si vypůjčil a četl.

Z mých studií sešlo, poněvadž němčinu jsem se musil nazpaměť učit, leč i to jsem při své pili dovedl. Na německé gymnasium hranické jsem však jíti nechtěl a do vzdálenějšího českého gymnasia ve Valašském Meziříčí, kam bohatší synkové selští z Černotína chodili na studie, mne otec dáti nechtěl k vůli nákladům, jichž se bál. A proto místo na střední školu, šel jsem studovati obuvnictví na verpánek.

V roce 1892 konala se v Hranicích socialistická schůze, myslím, že na ni mluvil soudruh Komprda z Brna. Tenkrát jsem již četl v klerikálních novinách Hlasu a Našinci, které byly v Černotíně odebírány, články o socialismu a to mě v mém hloubání vedlo k touze poznati co to je socialism. To již pak v Hranicích v hospůdce u Hansliána byly vyloženy časopisy Červánky a Rovnost, Textilník a radikální časopis Polaban, z nichž jsem čerpal první poučení socialistické. Tenkrát bylo pro mne jediným snem jíti do Ameriky a státi se novinářem. Do Ameriky jsem se sice nedostal, ale zato jsem opustil klidný venkov a odejel za prací do Mor.Ostravy.

Co to bylo za varování mých rodičů, aby mě nepustili do Ostravy, že tam je sám socialista, tam že se úplně zkažím. A už mně prorokovali, že budu zkažené kvítko a že skončím beztoho na šibenici. Takovou představu měly zbožné ovečky v Černotíně a když jim to pan farář P. Šebestík tak hrůznými barvami z kazatelny vylíčil, no pak už se na mne dívaly jako na proklatce. A já jsem skutečně v Mor.Ostravě zapadl hned ^{mezi} do sítě socialismu. ^{moji} Hned mě spoludělníci ^{me} zavedli k Slunéčkovi na Fifejdy, kde měl svou místnost odborný spolek obuvníků, kde byla skupina spolku krejčích, kde horníci měli svou spolkovou místnost a kde se také nalézala redakce časopisu Odborné listy, jehož redaktorem byl soudruh Petr Cingr, ta obří přímo postava s mohutným plnovousem, s výrazným pohledem oka, na nějž jsem se díval jako na hrdinu, který se obětuje pro zájmy dělníků. U Slunéčky také byl vzdělávací spolek Bratrství, který odebíral mnoho časopisů, ba i revue, což jsem já vášnivě rád čítal.

V Bratrství byla veliká knihovna, ve které byly neto-
liko zábavné, nýbrž i dosti vědecké knihy. V knihovně jsem si
půjčil Ježíš a jeho poměr ku křesťanství od Alfonse Štastného,
O vzniku světa, Španělskou inkvisici, Ekonomické nauky Karla
Marxe a Limanovského Historie dělnického hnutí 19. stletí. Také
tam byla už Reova 8 hodin práce, myslím od Dra Al. Rašína, pře-
ložená, a rovněž Marxovská sociální demokracie, přeložená Loren-
zem.

Členem odborové organizace obuvnické stal jsem se
v dubnu 1894, byla to skupina zemského spolku obuvnického na Mo-
ravě. Byl jsem také co předseda skupiny v roce 1895 na konferenci
obuvníků v Třebíči, na níž zastoupeni byli všichni zástupci
českého spolku obuvnického, jakož i Schuhmacher-Fachverein u
Vídne. Konference byla četnictvem rozehnána a konali jsme ji
potom ve způsobě tábora v lese u Vladislavy. To jsem ještě ne-
měl ani 24 let. V roce 1896 uzákoněna byla rakouskou vládou hra-
běte Badenného pátá kurie a dělnictvo získalo hlasovací právo
voliti poslance do vídeňského parlamentu. To jsem již absolvoval
každou neděli jednu ^{a vel} i tři schůze, buďto v mor.části Ostravska pro
kandidáta soudruha Arnošta Bernera anebo na těšínském Slezsku
pro kandidaturu soudruha Petra Cingra, než i v řadě obcí na
opavském Slezsku jsem agitačně zasáhl pro kandidaturu Dra Ellen-
bogena z Vídne.

Po volbách v páté kurii v březnu 1897, když sou-
druh Berner, redaktor "Nazdaru" počal poslancovati ve Vídni, byl
jsem konferencí hornickou zvolen za redaktora časopisu "Nazdar"
a stal jsem se tak také jejich agitační a organisátorskou silou.

Na podzim 1889 byl jsem zvolen okresním důvěrníkem. V roce 1895 došlo k rozkolu v hornické organizaci mezi soudruhy Petrem Cingrem a Martinem Vágnerem. Část horníků jmenovitě členové z "Bratrství" opustili Cingra a šli za Vágnerem, který se stavěl do řad tehdejších prvků hnutí anarchického a pozval do Mor.Ostravy redaktora Matice dělnické Jana Opletala z Brna a redaktora Karla Rosáka z Liberce na agitaci pro anarchické myšlenky. Ve Vítkovicích byl zásluhou tamnějších soudruhů v roce 1896 zřízen politický spolek "Spravedlnost", který vydával také list "Spravedlnost", jehož redaktorem byl Bosleslav Vondřich. Mezi nejagilnější soudruhy vítkovické náležel soudruh Josef Bílovický, Karel Soukup, Andělín Dřevín. V té době došlo zase ke sporu mezi soudruhem Vondřichem a Arnoštem Vernarem a Petrem Cingrem. Za vedení nového tajemníka kovodělníků Františka Zeplichala a Andělína Remiše vznikl komitét vítkovických kovodělníků, který se usnesl vydávati politický časopis "Duch Času". Usnesení toto stalo se ve Vítkovicích a složen byl obětavostí kovodělníků fond na zajištění vydávání "Ducha Času" ve výši 300 zl.

Byl jsem hlavním spolupracovníkem listu a když soudruh Berner byl při zasedání ve Vídni, musil jsem obstarávati jeho redakční část. V době obrovské hornické stávky v roce 1900, trvající od 4. ledna až do 19. března, redigoval jsem společně se soudruhem Gustavem Habrmanem denní časopis pro stávkující horníky "Nazdar", vycházející v malém formátu.

Po rozpuštění poslanecké sněmovny a po provedených nových volbách v páté kurii 1901 ztracen byl ostravský mandát pro sociální demokracii, neboť po hornické stávce bylo socialistické hnutí v úpadku a měšťácké strany bez rozdílu politického odstínu umožnily volbu kandidáta národních dělníků Augustina Sehnala. Pouze těšínské Slezsko vybojovalo si socialistického zástupce v osobě soudruha Petra Cingra.

Pak jsem se vzdal redaktorství "Nazdaru" a přešel jsem do redakce "Ducha Času". To byly s počátku trpké schvile. Peněz na vydávání listu nebylo a nemohl mi býti časem ani vyplácen plat 60 zl. měsíčně, ba musil jsem si rozprodáním výtisků "Ducha Času" opatřiti tu skvělou redaktorskou mzdu. Později se časy zlepšily, "Duch Času" dosáhl náklad až 7.000 výtisků a vycházel dvakrát týdně.

V té době bylo pilně pracováno na vybudování hnutí po celé moravské části, jakož i na opavském i těšínském Slezsku.

Během těch let jsem mluvil co řečník a organisátor na stech a stech schůzích. ~~A nebylo vesničky, kterou bych nebyl~~

prolezl. Konaly se po celém venkově i v městech a vsude porseováno, sime socialismu a pak uvědomovaním dělnického klade na podmínky pro uvědomělé třídní hnutí a přibívaný třeba jen z počátku slabé politické organizace

Takto trvalo 2 až 3 léta co organizačně jmenovitě v Mor.Ostravě byla vyvíjena horečná činnost, že se dbalo o vzdělání dělnictva nasvědčovaly, že jsem společně s mladými profesory tehdejšího nově zřízeného matičného gymnasia v Mor. Ostravě utvořil kroužek, který si uložil za úkol pořádati universitní extense. Výsledek této snahy byl, zájezd profesorů T.G. Masaryka, fil.prof.Dra Frant.Drtiny, univ.prof.Dra Čady a básníka Jaroslava Vrchlického, kteří před četným shromážděním ve dvoraně Národního domu v e Mor.Ostravě přednášeli o otázkách zajímavjících inteligenci, a-jej- ale také dělnictvo, což velikou účastí na přednáškách náležitě prokázali. Strana čsl. soc.dem.vydala bojovné heslo za všeobecné právo hlasovací, za 8 hodinovou dobu pracovní a všeobecné starobní a invalidní pojištění.Ve Vídni konal se v říjnu Mezinárodní sjezd rakouské soc.demokracie, na nějž jsem byl delegátem za Ostravsko. Sjezd pod dojmem velikých událostí revolučních v Rusku vzniklých, pro poražené Rusko ve válce s Japonskem, postavil se velmi bouřlivě za boj pro všeobecné hlasovací právo v rakouské říši. Průvod, který tenkrát byl konán na vídeňské okružní třídě, trval přes několik hodin a účastníků bylo přes 200.000.Tyto události měly svou ozvěnu také na Moravě. V Brně i v Ostravě provedeny byly veliké demonstrace, ba ve Slavkově de u Brna došlo při této příležitosti k četnické střelbě do lidu.Pod hlubokým dojmem byla mor.zemským sněmem provedena volební reforma národnostním vyrovnáním.Pro dělnictvo vybojována byla všeobecná kurie do moravského sněmu, při níž z 12 mandátů, dobyla čsl. soc.demokracie 5 mandátů, německá soc.demokracie 1 mandát.

6. volební okres moravský, do nějž náležely okresy mor. ostravský, místecký a novojícký s morav.enklavy ve Slezsku, zvolily mne 11.384 hlasy za poslance do moravského sněmu. Zemský sněm v Brně, který se dříve nazýval "Musterlandtagem", jaký projevoval ve své staré feudální podstatě naprostý klid, změnil se vstupem soc.demokratů rázem. Sněmovní jednání stalo se velikou socialistickou tribunou, odkud ozývaly se hlasy, volající po demokracii a sváděny byly jmenovitě tuhé šarvátky s klerikály, kteří byli na moravském sněmu nejsilnější stranou. Také boj za všeobecné rovné a tajné právo hlasovací do vídeňského parlamentu rozpoután byl ve všech zemích Rakouska a jmenovitě v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, nebylo vesničky, v níž by se nebyla konána schůze, jež měla vyburcovat netoliko dělníky, ale také ostatní občany s dělnictvem cítící, aby volili za svého zástupce do vídeňského parlamentu soc.dem.kandidáty. Přes odpor panské sněmovny musela tehdejší vláda kuriatního parlamentu ve Vídni za předsednictví minis.presidenta Dra Becka schváliti všeobecné právo hlasovací. 14.května 1907 volilo se po prvé v celém Rakousku do vídeňského parlamentu na základě všeobecného, rovného a tajného práva hlasovacího. Bylo zvoleno 82 sociálně-demokratických poslanců, českých sociálních demokratů bylo zvoleno v českých zemích 25. V městském okrese Mor.Ostrava, Místek, Frenštát, byl jsem zvolen velikou většinou já, ve venkovském okrese ostravsko-místeckonovojíckém byl zvolen soudruh František Tomášek, redaktor ve Vídni, ve venkovském okrese slezsko ostravsko-frýdeckém byl zvolen soudruh Čeněk Pospíšil a v hornických obcích Slezská Ostrava, Bohumín, Karvinná, Dombrova, zvolen byl Petr Cingr. Ve vídeňském parlamentě byl jsem členem legitimačního výboru, tiskového výboru, rozpočtového výboru a účastnil jsem se parlamentárních debat jednak při projednávání rozpočtů, nebo otázek hornictva se týkajících, rovněž při projednávání otázky zřízení italské university v Inomostí, jsem hájil právo Italů na vlastní universitu s vytýčením požadavků zřízení druhé české university v Brně. V době války při mobilisaci 42 letých byl jsem odveden a narukoval jsem 15.května 1915. Sloužil jsem plná 2 léta v Olomouci a v Bochni a teprve otevřením parlamentu v roce 1917 byl jsem zbaven vojenských pout.

Když se vídeňský parlament sešel 15.května 1917, byl jsem opět volný vojenské povinnosti a na parlamentární tribuně vídeňské jsem ve svých projevech kritisoval činný krvavého generála Matušky, který vojenským soudem nespravedlivě nechával v Mor.Ostravě popravovat zastřelením české revolucionáře. Vídeňská sněmovna stala se místem, kde kritisován byl rakouský spojenecký svazek s Německem a už ozývaly se hlasy po zřízení samostatného českého státu. Náležel jsem ke skupině poslanců, kteří nestáli za Rakouskem společně se soudr. Habrmanem, Drem Soukupem, Pikem a Bechyní proti Šmeralovskému kursu, který chtěl v rámci Rakouska vyřešení celého našeho snažení po vlastní samostatnosti českého státu. Na obrovských táborech pořádaných v Mor.Ostravě, ve Frenštátě, ve Valaš. Meziříčí, ve Štramberku, protestoval jsem proti krvavé soldatesce a když 14.října v Praze byla utvořena dělnická rada a ustanoven Národní výbor, došlo u nás k veliké generální stávkě. Na senném trhu tehdejším za účasti asi 70.000 lidí volal jsem po československé republice. Když pod rudými tábory táhly desitisívy zástupy na hlavní náměstí a k já jsem znovu z balkonu volal po socialistické republice, zakročila ozbrojena moc a rozehnala účastníky.

28.října prohlášena byla československá republika jako samostatný stát a v Mor.Ostravě bylo to rozhlášeno při přestavení v Národním divadla, načež nastal jasot nepopsatelný mezi účastníky divadla v hotelu "Slavia" ještě v noci byl ustanoven Národní výbor, jehož předsedou byl jsem já, místopředsedou Dr. Karel Fajfrlík. Na druhý den pak do Národního výboru jmenování zástupci stran čsl.soc.dem., centralisté, za čsl.socialisty a národní strany taktéž další členové.

V listopadu svoláno bylo Národní shromáždění, do něhož povoláni byli bývalí čeští soc. demokratičtí poslanci za členy. Mezi nimi byl jsem i já. V Mor. Ostravě co zvolený předseda Národního výboru za pomoci nepatrné asistence vojenské odstraněno rakouské armádní velitelství s generálem Naumanem v čele. Přes to, že bylo v Mor. Ostravě ještě několik tisíc vojáků z Maďarska, tito, když jim bylo oznámeno, že je vláda československé republiky osvobozuje branné povinnosti, skládali zbraně a odjížděli do svých domovů. Svého místa byl zbaven rakouský okresní hejtman Dr. K. Gschheidler i německý poštovní ředitel. Zástupcové německého obecního zastupitelstva v Mor. Ostravě byli pozváni do Národního výboru, kde jim bylo sděleno, že mají složit své funkce a že budou nahrazeni správní komisí, čítající v Mor. Ostravě 30 členů, mezi nimiž ovšem Němci tvořili menšinu a vládním komisařem byl jsem 30. prosince 1918 postaven v čelo obce Mor. Ostravy. Správní komise, které jsem já jako vládní komisař presidoval, ujala se obecní vlády 1. ledna 1919. Tu jsme podnikli kroky ku sloučení okolních měst Přívozu, Vítkovic, Mar. Hor, Záběhu, Hrabůvky a Nové Vsi v jedno veliké spojené město Mor.-Ostravu. Jednání o tomto sloučení táhlo se několik roků a teprve v roce 1924 bylo sloučení sankcionováno. Došlo k utvoření nové správní komise ze zástupců sloučených obcí a já byl opět vládou jmenován vládním komisařem. To se již připravovaly volby, které také byly provedeny 9. listopadu 1924, při kterýchžto volbách zvítězila čsl. sociální demokracie, dosahnuvši 12.654 hlasů a 16 mandátů. Volba starosty následkem rekursu podaného proti volbám, byla odložena až do 9. března 1925, kdy jsem byl po prvé obecním zastupitelstvem zvolen za starostu města Mor.-Ostravy.

Co v období těch 10ti let co jsem byl 6 roků vládním komisařem a 4 roky starostou v Mor. Ostravě vykonáno bylo, o tom nejlépe souditi bude historie. Z města ovládaného duchem německví, kapitalismu a měšťáctví, vytvořena byla nynější velká Ostrava, kde český živel nabyl vrchu a přišel k moci. A poněvadž ten český živel skládá se ve své části z českých dělníků, kteří jsou za desítky let odchováni ideou sociálně demdratickou, proto také ostravská radnice a celý obecní režim vykazují stopy této idee. Vystaveno za 67 mil. 45 obytných domů, v nichž přes 1.100 rodin bydlí. Zmodernisovány byly chudobince, vystaven nový asyl pro starce a sirotky, zdokonalena zdravotní péče a ošetřování chudých, ve výstavbě města bylo pokračováno s největším úsilím, vybudována nová radnice, která vedle obecních úřadů hostí v sobě téměř všechny úřady státní správy, berních i finančních úřadů. Vystaveno moderní krematorium, za pomoci obce vybudován nádherný Dům Umění, postaveny byly nádherné budovy měšťanských škola a tak město za těch 10 let přerodilo se přímo zázračně.

Jaké jsou mé veřejné funkce? Jsem žurnalistou v prvé řadě. Jsem poslancem Národního Shromáždění. A jsem starostou města, které mám z celé duše rád. Jsem předsedou městské spořitelny, jejíž vklady ze 40 milionů popřevratových dosáhly již nyní po spojení se spořitelnou Mar. Horskou a Vítkovickou 250 mil. *a přívratovou vyřazenou 360.000.000* t.j. celá čtvrt miliarda vkladů. Jsem předsedou místní školní rady a v této funkci pro rozvoj českého školství, jakož i pro vybudování škol mateřských, bylo vykonáno dílo přímo veliké. Obec zásluhou svého nového vedení získala 3 důležité hospodářské podniky, které byly dřívě v rukou soukromého kapitálu. Tak vykoupila soukromou plynárnu, která je dnes obecním podnikem. Obec získala koupí akcií majoritu ve Společnosti Moravských místních drah, jejíž koleje probíhají přes všechna ostravská města až na nejzazší periférii a spojují Slezskou Ostravu až s Klimkovicemi. Dráha ta jest zelektrisována a co starosta města jsem také presidentem této společnosti. Obec rovněž stala se majitelkou většiny akcií Ostravské elektrárnské společnosti a získala tím bohaté důchody příjmů. I tam co starosta jsem ve funkci člena správní rady.

Co pokládám za nejdůležitější problém a úkoly Ostravy pro dobu příští? Vybudování řádné kanalisace. Ta je tak rozpočte-

ná nákladem 30 mil. Kč a teprve jejím dokončením, což se stane nepochybně během 3 let, získá Mor.Ostrava odvedením špíny a vod do vyústovací stoky, jež povede až do Odry, lepší hygienické i estetické podmínky. Řádné vybudování městského vodovodu a opatření zdravé a pitné body obyvatelstvu je jedním z největších úkolů obecní správy. Pak je tu výstavba města řádným vydlážděním ať již kamenem, ať již asfaltem. Po této stránce má Mor.Ostrava značný předskok před jinými našimi městy. Zřízení sadů, na čemž se pracuje, dodá Mor.Ostravě hezčího vzhledu a pro obyvatelstvo budou tu v čerstvé zeleni zřízena místa, kde si své plíce svěží zelení a sálajícím vzduchem pročistí. Mor.Ostrava je město proletářské. Má ještě mnoho nehygienických obydlí v těch starých hornických koloniích. Donutiti uhelný kapitál k výstavbě nových moderních bytů pro jejich dělnictvo bude snahou obecní správy. Ale i jinak musí tu býti budováno to, co se kryje pojmem moderní sociální politiky: Péče o chudé, choré, ubohé, pro dospělé i děti. Město má 3 chudobince. V rozpočtu je již pamatováno na přístavbu chudobince v Mor.Ostravě, aby tak všichni chudí v obci mohli býti umístěni. Vedle toho jiné instituce rázu sociálně humanního musí býti vybaveny. Město vystavilo moderní jatky s velikými chladírnami. Tedy tato hygienická péče je obstarána. V brzkou má býti přikročeno k vybudování veliké tržnice, ve které by veškeren obchod se zeleninou, jižním ovocem, drůběží a menší zvířenou byl soustředěn. To bude zdravotnický i estetický velmi obyvatelstvu prospěšný.

Jak v ohledu hospodářském, národním a socialistickém si povedeme? Bude naší snahou, jako strany radniční většiny,

*Koupaliště
more
slony*

spravovati město jak to bude možna nejlépe a nejmoderněji. Ovšem zákon čís. 77 Sb.z. a n.o finančním hospodaření svazků územní samosprávy bude zde tvořiti těžkou překážku. A nevím, jest-li z vyrovnávacích fondů, z nichž mají obce své deficity krýti, bude přikázáno Mor.Ostravě tolik, nač ona při vzorném a dozorčími úřady schváleném hospodaření, činí nárok. Na poli národním budeme pečovati o další vybudování školství obecného, občanského i školek mateřských, a na ty právě kladu největší důraz. U každé kolonie dělnické musí býti zřízena mateřská školka. Pro děti rodičů zámožnějších taková školka potřebná není. Je však nutná, ba přímo nezbytná pro matku dělnickou a pro tu, která má nejvíce dětí, o něž nemůže projevovati takovou péči, když jí zabírá čas úprava její domácnosti, neb dokonce nutnost vlastní výdělečné práce. Pro pěstování umění máme pěkné divadlo, které sice je stánkem umění, avšak také objektem každoročního milionového deficitu. Ten uhražovat nemůže jen obec, nýbrž musí tu vydatně přispěti také stát a země. A jako socialisté přirozeně, že budeme dbáti, aby město bylo spravováno v našem duchu, toho se také měšťácké strany české moc obávaly. Že prý přivedeme město k bankrotu. To se ovšem nestane, ale politika sociální se již nechá pěstovati ve větším rozsahu, je-li vedena duchem socialistickým než-li duchem měšťáckého sobectví. Bohatí páni neradí platí na obecnost, která je prospěšná pro chudé, poněvadž to jde z jejich kapsy. Ale nemají-li sami tolik smyslu pro plnění povinnosti k chudině z vlastní vůle, musí býti k tomu nuceni zákonitými opatřeními, která se jeví v ukládání vyšší poplatnosti pro potřeby chudším vrstvám prospěšným.

Otázka, proč došlo ku spolupráci s německými občanskými stranami, není dosti chápána veřejností. Pro dělnickou veřejnost jest jasná. Moravská Ostrava je městem ve svém složení proletářským. Při posledních obecních volbách 3.března 1929 konaných pro social.strany bylo odevzdáno 52% hlasů. To je tedy známka, že by tu byla čistě socialistická většina radniční. Ale máme tu komunisty a ti dobyli 5 mandátů a získali 8% z těchto 52% socialistických hlasů. Komunisté nesmějí dle nařízení polytbyra v žádné komuně se slučovati se sociálními demokraty. Oni nejsou žádnou složkou, nýbrž zbytečným, přímo překážejícím elementem. A tož musí býti hledána většina na radnici, o kterou by se starosta mohl opírat. Český blok občanský ukázal se býti tuze nespolehlivým činitelem. Po celou dobu minulou měli páni z občanského českého tábora hlavní funkci, t.j. finanční referát ve svých rukou. Vše co se vydávalo musilo se díti za jejich souhlasu. Ale když přišly volby, odvrhovali národní demokraté jmenovitě a klerikálové i živnostníci zodpovědnost se co se v koalici s nimi společně vykonalo a obviňovali sociální demokraty z nehospodárnosti, vytýkajíce jim, že prý zadlužili město. Ale českosti Mor.Ostavy tento společný postup s německými občany ani v nejmenším nemůže uškoditi.

Je známo procento početní síly Němců, víme kolik obdrželi páni z německého souručenství hlasů, kolik připadlo na německé soc.demokraty procent odevzdaných hlasů, kolik na židy a že také menší kvotou i mezi hlasy pro komunisty, odevzdány jsou hlasy německých voličů.

Německé občanské strany získaly II.náměstka. Až do března 1925 ve správní komisi Němci svého náměstka měli. Tedy jen

ve zvoleném obecním zastupitelstvu za poslední periodu o toto zastoupení přišli. Občanský blok při předešlé volbě starosty se zachoval k social.kandidatuře neslušně. Nevolil soc.demokratického starostu, demonstroval s vlastní kandidaturou, ale pak si nechal z milosti soc.demokratů a českých socialistů náměstka z občanského bloku zvoliti. Tak naivními již sociální demokraté letos nebyli. A když mohli národní demokraté v Olomouci s Drem Richardem Fišerem v čele, spojití se s Němci, ač měli menší počet mandátů, než-li čeští sociální demokraté, uchvátili pro sebe starostenství, presentovavše Němcům místo náměstka starosty a české social.demokraty vyloučili vůbec z výpočtu .

Vždyť u nás v Mor.Ostravě národní demdrtaté také konspirovali proti social. demdratickému starostovi. Nabízeli českým socialistům místo starosty, aby s českým občanským blokem vytvořili spojenectví. Ale když ten český občanský blok má jen 14 maximálně 15 mandátů a soc. dem.českých a německých s komunisty je 25, to už se ten národně demokratický volební handel s těžka nechal provést. A to tím méně, když Němci s takovou národně šovinistickou stranou, jako jsou národní demokraté, společně pracovati vůbec nemohou.

Českosti Mor.Ostravy žádné nebezpečí nehrozí, ta je zajištěna, tu zaručuje také uvědomění kulturní českých soc. demokratů. Na radnici nebude se pěstovati politika štvavého nacionalismu, nýbrž rozumná a rozšafná správa zájmů obyvatelstva celého města bude v první řadě vůdčí ideou radniční většiny. Bude tu dbáno o uchování pokroku kulturního, hospodářského i sociálního, pro který všichni slušní lidé - - nevíme můžeme-li mezi ně počítati také národní demokraty - - se budou musiti odhodlati.